

støttelser i to ved at overføre 5 Personer, der befandt sig paa den nysnævnte Konto, til en særskilt Konto, som kaldtes „livsvarige Hædersgaver“, men uden at det med noget Ord er antydet, at der skulde gjælde andre Regler om disse Beløb, naar Ledighed indtraf, end der tidligere havde gjældt. Jeg har derhos henvist til en Udtalelse af mig her i Thinget, som ikke er modsagt, hverken af den ærede Ordfører eller af nogen Anden, og hvoraf det klart fremgaar, at jeg er gaaet ind paa hele denne Sags Ordning i Lillid til, at den samme Overførsel af de ledigblevne Beløb, som tidligere havde fundet Sted, ogsaa i Fremtiden skulde vedblive. — Endnu kun et eneste Punkt og det i al Klarhed. Det er Texten til Fordelingen af Understøttelserne ved Seminarierne. Den ærede Ordfører mindede om, hvormeget Seminarierne koste, men jeg vil gjøre opmærksom paa, at det ikke er det, hvorom der her er Tale. Det, der her er Tale om, er, hvorledes man retfærdig skal fordele et Beløb af 6,400 Kr. til de trængende Elever ved Seminarierne. Oprindeligt har dette Beløb ubelukkende været anvendt til de kongelige Seminarier; senere er der ogsaa ydet noget Bidrag deraf til de private Seminarier, men nu bliver Spørgsmaalet, hvorledes man, hvis man vil stille de private Seminarier lige med de kongelige, vil fordele Beløbet retfærdigt og billigt mellem de trængende Elever paa begge Steder. Mit Forslag gaar ud paa at lægge Dimittendantallet i de sidste 5 Aar til Grund, og jeg har i mit første Foredrag paavist, hvor urigtigt det vilde være at gaa den Vej, man nu her har foreslaaet, nemlig at tildele de private Seminarier mindst Halvdelen af Beløbet, uagtet deres Dimittendantal ikke er halvt saa stort som det, der kommer fra de kongelige Seminarier. Bringer man nu Spørgsmaalet ind paa det Omraade, hvad Seminarierne koste, komme vi ind paa et helt fremmed Omraade; thi Et er det naturligtvis, at Staten holder Seminarier for disse Forsmaals Skyld, et Andet er, at der ved Siden af optræder saakaldte Friseminarier, som ikke staa under noget Statsilstyr, og hvis Elever, som jeg har vist, giennemsnitlig ogsaa staa under dem, der komme fra de kongelige Seminarier. De opretholde netop deres Selvstændighed som Friseminarier derved, at de ikke støttes af Staten. Derfor ere de uafhængige, men disse to Ting maa man ikke blande sammen, naar man kommer til Spørgsmaalet om, hvorledes Fordelingen skal ske til trængende Elever ved begge Slags Seminarier, thi de have i Virkeligheden Intet med hinanden at gjøre. Jeg fastholder derfor Retfærdigheden af den Fordeling, jeg har foreslaaet.

Høgsbro: Jeg havde haabet, at den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet vilde have udtalt sig om det Spørgsmaal, der har været draget frem her angaaende en

Ordning af vore Arkivsager, da det jo nærmest ligger ind under ham; men da han har tiet, tør jeg antage, at han i den Henseende slutter sig til de Udtalelser, der ere komne fra den ærede Indenrigsminister, og da kan jeg ikke negte, at det forekommer mig i allerhøjeste Grad forunderligt, at, efterat vi for to Aar siden her i Thinget have bevilget Kontorchefen for Arkivet et personligt Tillæg i Genhold til en Ministers Udtalelse om, at en Forberedelse af vort Dnsse om en Sammenslutning af samtlige Arkiver til et Rigsarkiv var sat i Bevægelse eller i den nærmeste Tid skulde blive sat i Bevægelse, vi nu skulle høre Udtalelser, der gaa i en slet modsat Retning. Det forekommer mig, at det er en Færd lige over for dette Things Beslutninger, som er meget usforklarlig. Vi høre nu ikke et Ord om, at Arkiverne skulle sammenslutes, men desmere om Vanskelighederne ved, at det skal ske, at der først skal komme en ny Bygning, at disse Arkivalia ligge henigtsmæssigere ude paa Amalienborg hos Udenrigsministeren, end de ligge, hvor de nu ere, at de der ville være ligesaa tilgængelige, ja endnu mere tilgængelige for Videnstaben end der, hvor de nu ere, og saa fremdeles. Den Slags Grunde have vi hørt i vel 25 Aar, men ikke destomindre har dette Thing arbejdet paa at faae Arkiverne samlede. Først have vi faaet Indenrigsministeriets Arkiv samlet med Finantsministeriets, dernæst er Justitsministeriets Arkiv og senere Kirke- og Undervisningsministeriets Arkiv forenet med dette til et fælles saakaldt kongerigt Arkiv. Men endnu holdes Udenrigsministeriets, Krigs- og Marineministeriets Arkiver adskilte derfra. Det er en Levning fra den Tid, da vi havde fælles og særlige Ministerier, og det synes, som om disse fælles Ministerier have ondt ved at finde sig i, at de ikke længere indtage en saadan exceptionel Stilling, men skulle behandles ligesom de andre Ministerier. Vi vide meget godt, at der fra disse Ministeriers Side er slet Modstand imod en saadan Ordning, men dette Thing har ikke ladet sig bestemme af denne Modstand til at fravige, hvad det en Gang har anset for den rette Ordning, og hvis vi nu gif ind paa den Ordning, her er foreslaaet, nemlig at flytte Udenrigsministeriets Arkiv, eller jeg tror — efter de Oplysninger vi fik, da Sagen for 5 Aar siden laa for til Forhandling — at der kun er Tale om en Del af Udenrigsministeriets Arkiv, hen til Amalienborg, saa er det jo klart, at det vilde være en Ordning, der gaar i den Grad i modsat Retning af, hvad vi hidtil have arbejdet for, at det maa siges, at vi i Grunden have billiget, at Sagen er opgiven og det to Aar efter, at vi havde faaet en Ministers Løfte om, at nu skulde Sagen blive bragt i Orden, naar vi vilde bevilge, hvad han begjærede, og dette var slet. Den ærede Minister sagde, at, hvis man vilde have et fælles Rigsarkiv, maatte